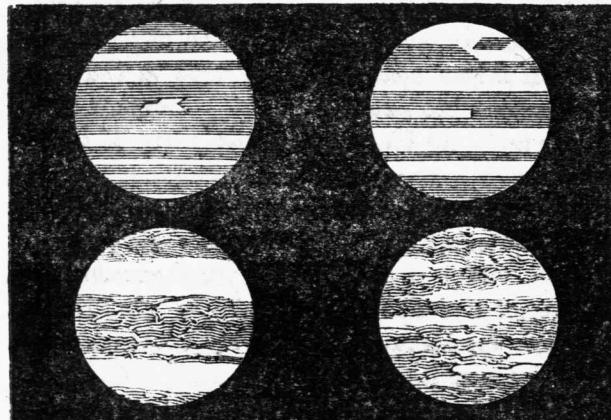

ἀπλότητα, εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν χρηματικῶν ὑποθέσεων. Προσέτι, ἡ ληστεία καὶ ἡ ἀρπαγὴ ἐπικυροῦνται διὰ τοῦ δημοσίου παραδείγματος· τὸ προσωπικὸν συμφέρον ἀντιβάλλεται εἰς τὴν ἀκεραιότητα· καὶ ἡ φωνὴ τοῦ νόμου εἰς τὰς ὑπαγορεύεις τῆς συνειδήσεως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΔΙΟΣ.

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ οὗτος ἀπέχει τοῦ ἥλιου 490 ἑκατομμύρια μιλίων, καὶ ἔκτελεῖ τὴν ἑτήσιον περιστροφὴν του εἰς δώδεκα σχεδὸν τῶν ἡμετέρων ἐνιαυτῶν, κινούμενος πρὸς 29,000 μιλίων καθ' ὥραν. Εἶναι δὲ ὁ μέγιστος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος· ὃν 89,000 μιλίων τὴν διάμετρον, ἢ περίπου 1400 φορᾶς μεγαλύτερος τῆς γῆς. Ή περὶ τὸν ἀξονά του περιστροφῆ ἔκτελεῖται εἰς ἐννέα ὥρας καὶ 56 λεπτά· καὶ κατὰ συνέπειαν, τὰ περὶ τὸν ἰσημερινὸν μέρη τῆς ἐπιφανείας του κινοῦνται πρὸς 28,000 μιλίων τὴν ὥραν, τούτεστιν εἰκοσιεπτά φορᾶς ταχύτερον τῆς ἡμερησίας περιφορᾶς τῆς γῆς. Κατὰ τὸ σχῆμα ὁ Ζεὺς εἶναι σφαιροειδῆς, πεπιεσμένος εἰς τοὺς πόλους, καὶ ὑψωμένος εἰς τὸν ἰσημερινὸν· ἡ διάμετρος, ἡ τὸν ἰσημερινὸν διερχομένη, ὑπερβαίνει τὴν τοὺς πόλους διερχομένην κατὰ περίπου 6000 μιλίων. Ή Γῆ, ὁ Κρόνος, καὶ ὁ Ἄρης εἶναι προσέτι τοιαῦτα σφαιροειδῆ· πιθανώτατον δὲ διτὶ καὶ ὁ Ἐρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Οὐρανὸς, ἔχουν ὅμοιον σχῆμα, μολονότι τοῦτο δὲν ἔχειαιώθη εἰσέτι ἐκ πραγματικῆς παρατηρήσεως. Όπόταν θεωρῆται διὰ τηλεσκοπίου, ἀνακαλύπτονται κηλίδες τινες ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ὅποιων προσδιωρίσθη ἡ περιφορά του.

Ἀλλὰ τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐπιφανείας τοῦ Διὸς εἶναι ἀμαυρᾶ τινες σειραὶ ἡ λωρίδες, ἔκτεινόμεναι καθ' ὅλον τὸν δίσκον παραλλήλως μὲ τὸν ἰσημερινὸν αὐτοῦ, καὶ καλούμεναι γενικῶς αἱ Ζῶναι του. Τρεῖς τῶν ζωνῶν τούτων, σχεδὸν ἔξιου ἀλ-

λῆλων ἀπέχουσαι, παρατηροῦνται συχνότερον· ἀλλὰ δὲν φαίνονται τακτικῶς ἡ σταθερῶς. Ποτὲ μὲν βλέπεται μόνον μία, ποτὲ δὲ πέντε, καὶ ἄλλοτε ἐφάνησαν διακεκριμένως ἐπτὰ ἡ ὅκτω. Τὴν 28ην Μαΐου, 1780, ὁ Δόκτωρ Ερσχελ εἶδεν ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διὸς κεκαλυμμένην ἀπὸ μικρὰ κυρτὰς ζώνας, ἡ μᾶλλον γραμμάτως, αἵτινες πλαγίως δὲν συνεχίζοντο δι' ὅλου τοῦ δίσκου του. Μολονότι αἱ γραμμαὶ αὗται εἶναι γενικῶς παράλληλοι πρὸς ἄλλήλας, δὲν εἶναι δῆμως πάντοτε τοιαῦται. Τὸ πλάτος αὐτῶν εἶναι παρομοίως μεταβλητόν· μία τις ζώνη παρετηρήθη στενούμενη, ἄλλη δὲ ἔγγυς αὐτῆς πλατυούμενη· ἡ πρώτη τρόπον τινὰ μεταβαίνουσα εἰς τὴν δευτέραν. Οἱ χρόνος τῆς διαρκείας των εἴναι προσέτι ἀδέσπαιος· ἐνίστε μένουσιν ἀμετάβλητοι μῆνας τινας· ἄλλοτε νέαι ζῶναι σχηματίζονται εἰς μίαν ἡ δύο ὥρας. Τι δὲ εἶναι αἱ ζῶναι αὗται, δὲν δύναται εὔκολως νὰ ἔχαριθωθῇ. Οἱ μὲν θεωροῦσιν αὐτὰς ὡς στρώματα νεφῶν πλεόντων εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Διὸς· ἄλλοι δὲ φαντάζονται διτὶ εἴναι τὰ σημεῖα μεγάλων φυσικῶν μεταβολῶν, αἵτινες ἀδιακόπως ἐνεργοῦνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ τοῦ πλανήτου. Η πρώτη γνώμη φαίνεται ἡ πιθανωτέρα. Ἄλλοι διοιασθήσαντε καὶ ἀν ἦναι ἡ φύσις τῶν ζωνῶν τούτων, αἱ αἰφνίδιαι μεταβολαὶ, εἰς δὲς ἐνίστε ὑπόκεινται, ἐμφαίνουσι τὴν ὑπαρξίν ἴσχυρὰς τινος φυσικῆς ἐνεργείας· διότι τινὲς αὐτῶν εἴναι ὑπὲρ τὰ πεντακισχλιά μιλια τὸ πλάτος· καὶ ἐπειδὴ γνωστὸν διτὶ γίνονται ἀφαντοὶ ἐν διαστήματι μιᾶς ἡ δύο ὥρῶν, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν διάρκειαν τυχηρᾶς παρατηρήσεως, ἐνέργεια πολὺ ἴσχυροτέρα οἰσασδήποτε εἰς ἡμᾶς ἐγνωσμένης πρέπει νὰ παράγῃ τόσον ἐκτεταμένον ἀποτέλεσμα.

Ο Ζεὺς ἔχει τέσσαρας δορυφόρους ἡ σελήνας, αἵτινες, βλεπόμεναι διὰ τηλεσκοπίου, παριστῶσι θέαμα ώραιότατον. Η πρώτη σελήνη, ἡ ἡ ἐγγυτέρα εἰς τὸν πλανήτην, ἀπέχει τοῦ κέντρου του 230,000 μιλίων, καὶ στρέφεται περὶ αὐτὸν εἰς 42½ ὥρας· φαίνεται δὲ ἐκ τῆς ἐπιφανείας του τετράκις μεγαλητέρα παρ' ὅσον ἡ ἡμετέρα σελήνη φαίνεται εἰς ἡμᾶς. Η δευτέρα σελήνη, μᾶλλον ἀπέχουσα, φαίνεται ἵση μὲ τὴν ἡμετέραν· ἡ τρίτη διάλιγον τι μικροτέρα· ἡ δὲ τετάρτη, ἥτις ἀπέχει τοῦ Διὸς ἐν ἑκατομμύριον μιλίων, καὶ περιστρέφεται εἰς αὐτὸν ἐν διαστήματι δεκαεξήμερῶν, φαίνεται μόνον ὡς τὸ τριτυμόριον τῆς ἡμετέρας σελήνης. Αἱ σελήναι αὗται ὑπόκεινται εἰς συνεχεῖς ἐκλείψεις περνῶσαι διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ Διὸς, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ἡ ἡμετέρα σελήνη ἀμαυροῦνται περνῶσα διὰ τῆς σκιᾶς τῆς γῆς. Διὰ τῶν ἐκλείψεων τούτων ἐξηκριβώθη πόσον ταχέως κινεῖται τὸ φῶς· χρησιμεύουσι δὲ καὶ εἰς τὸν προ-

διορισμὸν τοῦ μῆκους τῶν τόπων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς σφαλρᾶς μας. Ὁ πλανήτης αὐτὸς, βλεπόμενος ἐξ τῆς ἐγγυτέρας σελήνης του, παριστᾶ ἐπιφάνειαν χιλιάκις τοσαύτην, δσην ἡ ἡμετέρα σελήνη παριστᾶ εἰς ήμας, καὶ φαίνεται δρεπανοειδής, ἡμισεληνοειδής, καὶ πχνσεληνοειδής, τῶν φάσεων τούτων διαδεχομένων ἀλλήλας εἰς 42 ὥρας. Ἐπειδὴ ὁ ἄξων τοῦ Διὸς εἶναι σχεδὸν κατὰ κάθετον εἰς τὴν τροχιάν του, δὲν ἔχει ἐπαισθητὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅποιας ἡμεῖς δοκιμάζομεν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀν ἐτιθέμεθα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, μὲ τὴν σημερινὴν μας περιωρισμένην δρασιν, ἡ γῆ καὶ ἡ σελήνη μας ἦθελον γείνει διόλου ἀφαντοι, ὡς ἐὰν δὲν ὑπῆρχον· οἱ κάτοικοι δὲ τῶν χωρῶν τούτων πρέπει νὰ ἔχωσιν ὀφθαλμοὺς πολὺ καλητέρους τῶν ἡμετέρων, ἐὰν γνωρίζωσιν δι τὸν ὑπάρχει ἐν τῷ παντὶ τοιαύτῃ σφαῖρᾳ, ὅποια ἡ γῆ.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ ΠΤΑΙΣΜΑΤΩΝ.

ΠΟΛΛΑ πταίσματα θεωροῦσιν αἱ ἀνθρωποι ώς ἐλάχιστα, καὶ ώς μόλις ἄξια τοιούτου ἀπαισιού ὄνόματος. Ἄλλ' ἐσφαλμένως διότι καὶ τὸ μικρότερον πταῖσμα εἶναι παράβασις τοῦ Θείου νόμου, καὶ αἱ συνέπειαι τοιαύτης παραβάσεως εἶναι πάντοτε δεινόταται.

Οἱ σπινθήροι τοῦ πυρὸς εἶναι μικρὸν πρᾶγμα· ἀλλ' «ἰδού, ὅλιγον πῦρ ἡλίκινον ὅλην ἀνάπτει.» Οἱ μικρὸι σπινθήροι περιλαμβάνειν ἐν ἑαυτῷ τὰ στοιχεῖα τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ ὄλεθρου εἰς ἀπειρούστον ἔκτασιν.

Ἡ γλῶσσα εἶναι μικρότατον μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μετρήσῃ τὴν προκύπτουσαν ἐξ αὐτῆς βλάβην; « Ἡ γλῶσσα,» λέγει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, « πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας. οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, καὶ φλογίζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης.» Προσθέτει ἐπομένως, « Ἡ γλῶσσα ἀκατάσχετον κακὸν, μεστὴ ἵου θανατηφόρου.»

Ἴσως ἦθελεν εἰπεῖ τις ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι μικρὸν μέλος, καὶ δύναται μόνον νὰ προφέρῃ λέξεις, αἴτινες, καθὸ ἄψυχοι, χάρονται μετ' οὐ πολὺ καὶ λησμονοῦνται. Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω· διότι, ὡς ὁ μικρὸς σπινθήρ δύναται νὰ πυρπολήσῃ ἔκτεταμένην πόλιν ἡ ἀπειρούστον δάσος, παραμοίας ἡ γλῶσσα, φλογίζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης, δύναται νὰ προφέρῃ λέξεις, αἴτινες φλογίζουσι τὰ δεινὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου, ἔως οὐ ὀλόκληρον ἔθνας κυριεύσαντον ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς ὁργῆς ἔξοπλίζεται, καὶ φθείρει καὶ κατερημόνει παμμεγέθεις χώρας. Οἰχογένειαι, πόλεις, καὶ ἔνη πάσχουσι τὰ μέγιστα ἐκ τῆς γλώσσης. Δικαιούτατα ὄνομαζειν αὐτὴν ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος, Κόσμον τῆς ἀδικίας. Ἄλλ' ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι ἐμπειριτευλιγμένος εἰς μικρότατον διάστημα. Διὰ τῆς πείρας καὶ τῆς ἐπιμονῆς του δύναται ὁ ἀνθρώπος νὰ δαμάσῃ πᾶν εἶδος πε-

τεινῶν τε καὶ θηρίων καὶ ἔρπετῶν· ἀλλ' ἡ γλῶσσα εἶναι ἀκαταδάμαστος.

Τὰ εἰρημένα περὶ τοῦ σπινθήρος καὶ τῆς γλώσσης ἀρχοῦν νὰ βοηθήσωσιν ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ ἐννοήσωμεν πόσον ἐκτεταμένον καὶ ὄλεθρον ἐνδέχεται νὰ ἔναι τὸ κακὸν τὸ εἰς μίαν ἀμαρτίαν ἐμπειριχόμενον, καίτοι μικρὰ φαινομένην. Αἱ μικραὶ ἀμαρτίαι ἄγουσιν εἰς τὰς μεράλας· καὶ οἱ χειρότεροι τῶν κακούργων ἐπραττον κατ' ἀρχὰς μόνον τὰ μικρὰ ὑπὸ αὐτῶν λογίζομενα πταίσματα, καὶ δι' αὐτῶν εἰσήχθησαν εἰς τὸ στάδιον τῆς κακίας. Άν τὸ συνέδοσις ἡνήχει αὐτοὺς γογγύζουσα, κατεσιγάζετο διὰ τῆς ὑπαγορεύσεως ὅτι ἡ ἀμαρτία ἦτον ἐλαχίστη. Οὕτω δὲ ἔξωμαλύνετο ἡ ὄδος εἰς ἄλλην μεγαλητέραν, καὶ ἐξ αὐτῆς πάλιν εἰς ἄλλην, ἑωσοῦ καὶ τὰ δεινότερα τῶν ἐγκλημάτων ἐπράττοντο μετὰ χαρᾶς, καὶ ἀνεὶ ἐλέγχου συνειδήσεως.

Λέγοντες ὅτι δὲν ὑπάρχουσι μικραὶ ἀμαρτίαι, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ἄπασαι εἶναι ἰσομερέθεις· ἀλλὰ μόνον ὅτι, καθὼς κόσμος ἀδικίας περιέχεται εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο μέλος τὴν γλῶσσαν, ὡσαύτως ὑπάρχει κόσμος ἀδικίας εἰς τὴν ἐλαχίστην παράβασιν τοῦ ἀγίου νάμου τοῦ Θεοῦ. Οἱ διδόμενοι εἰς τὰ μικρὰ πταίσματα κινδυνεύει μεγάλως νὰ καταντήσῃ εἰς τὰ πάνδεινα ἐγκλήματα. Οἱ δίγλωσσοι μετ' οὐ πολὺ γίνεται ἀναιδῆς φύεστης· οἱ ἀσέλγεις διαλογισμοὶ καὶ τὰ ἀκόλαστα βλέμματα ἄγουσιν εἰς τὴν μοιχείαν καὶ τὴν πορνείαν· καὶ ὁ σφετερισμὸς τοῦ ἐλαχίστου ξένου πράγματος ἐνδέχεται νὰ ἐπιφέρῃ τὰς πλέον τολμηρὰς ληστείας. « Ο πιστὸς ἐν ἐλαχίστω, καὶ ἐν πολλῷ πιστός ἔστι· καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστω ἀδικος, καὶ ἐν πολλῷ ἀδικός ἔστιν,» εἶπεν ὁ μέγας Νομοθέτης τοῦ κόσμου.

Ἄπαν τὸ κακὸν τὰ ἀπὸ ὄχητος ὑπάρχαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ περιείχετο ποτὲ εἰς μίαν ἀμαρτωλὴν διάνοιαν τοῦ πρώτου ἡμῶν γεννήτορος· καὶ ἀπαν τὸ κακὸν τὸ ὑπάρχον ἡ μέλλον νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ γῆς μέχρι συντελείας τοῦ αἰώνος εἶναι ὁ νόμιμος καρπὸς τῆς μιᾶς ἐκείνης ἀμαρτίας! Δύναται νὰ ὑπάρξῃ μικροτέρα ἀμαρτία ἐνὸς διαλογισμοῦ; Καὶ εἶναι ὁ ἀμαρτωλὸς διαλογισμὸς μικρὸν ἀμάρτημα;

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΗΝ ΚΟΜΗΤΟΥ.

ΠΕΡΙ τοῦ λαμπροῦ κομήτου, δστις ἐπεσκέψθη ἐσχάτως τὴν γειτονίαν τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος, ἐμπνεύσας τρόμον εἰς μερίδας, καὶ θαυμασμὸν εἰς ἀπαντας, γνωρίζομεν εἰσέτι δίλγοστα. Ἐάν αὐτῇ ἦτον ἡ πρώτη φορὰ τῆς ἐμφανίσεως του, ἡ ἐὰν ἐφάνη καὶ ἀλλοτε εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, φαίνεται διτὶ δὲν ἔχει κρίθωσαν μέχρι τῆς ὥρας οἱ ἀστρονόμοι. Περὶ τῆς κόμης αὐτοῦ δύναμεθεν νὰ εἰπωμένων διτὶ ἔχετείνετο ὡς 100,000,000 μιλίων, ἢ, μὲ ἀλλας λέξεις, διτὶ τὸ μῆκος αὐτῆς ἔξισοῦτο μὲ τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου· περὶ δὲ τῆς ταχύτητος τοῦ κομήτου αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐποχὴ ἦτον ἐγγύτερον εἰς τὸν ἡλιον, διπολογίζεται διτὶ διέτρεχε 18,000 μιλίων κατὰ λεπτόν!

Δὲν εἶναι πάραδοξὸν διτὶ εἰς παρελθόντας αἰώνας, διότε ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀστρονομίας εὑρίσκετο εἰς τὴν νηπιότητά της, τοιαῦτα σημεῖα, φαινόμενα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἔθεωροῦντο μετὰ φόβου καὶ τρόμου, ὡσεὶ προμηνύοντα δεινάς καταστροφάς. Μολονότι δὲ ἀγνο-